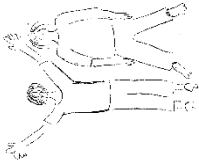

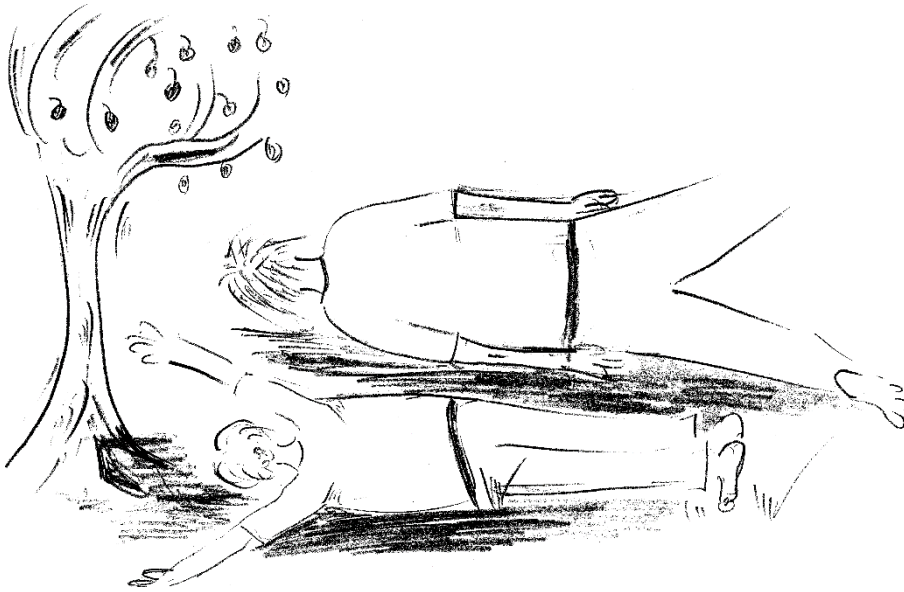
רוחאָי אַבאָמאָי קאַנאָקאָיס האַצחאָיקאָיס

תומר רוזן גרייס

פרק עשירי: ההתחרות מסביב ליער

כשהגיעו רומלי וּבומלי לתחתית הַהַר, הם קרסו על האדמה מרוב תשישות ושָׁכְבוּ שָׁם הַמוֹן זְמַן עִם הַפְּנִים לְמַטָּה. בּוּמְלִי פָּרַשׁ אֶת זְרוּעוֹתָיו וְרוּמְלִי פָּרַשׁ אֶת רַגְלָיו.

הם התנשמו והתנשפו, כי הם כל כך התעייפו... עד שלאט לאט התאוששו. ואז קמו שניהם והתישבו – אבל לא להרבה זמן. רומלי הביט סביבו ושאל את בומלי, "בומלי, אתה רואה מה שאני רואה?"

"נראה לי שכן. מה אתה רואה?" שאל בומלי.

"אני רואה יער... גם אתה?" אמר רומלי.

"כן, אני רואה יער אפל," אמר בומלי.

"ואתה חושב מה שאני חושב?" שאל רומלי.

"נראה לי שכן. מה אתה חושב?" שאל בומלי.

"אני חושב, שפמש ממש לא בא לי להפנס שוב ליער האפל הזה," אמר רומלי.

"ולי – ממש ממש לא בא לי לעבר שוב פעם את היער הזה," אמר בומלי.

"אז מה נעשה?" שאל רומלי.

"אני לא יודע. תן לי לחשב," אמר בומלי.

שניהם שקעו במחשבות, ואז קרא בומלי פתאום, "אני יודע! בוא נעשה התחרות מסביב ליער!"

"זה רעיון אדיר!" התלהב רומלי, "ככה נעבר אותו בלי להפגס אליו!"

"אז בוא נצא מיד לדרך!" הציע בומלי.

"טוב, רק נשפיה קדם מים מהנחל," הסכים רומלי, ושניהם התכופפו וחקפנו מים בידיהם ושתו המון המון המון המון מים טעימים וקרים. הם היו הרבה הרבה יותר צמאים ממה שהם אפילו חשבו!

"עכשו בוא נעמד פה, ואתה תרוץ מהצד הזה," אמר רומלי והצביע מינה, "ואני ארוץ מהצד הזה," – והוא הצביע שמאלה – "ונראה מי יגיע ראשון לצד השני של היער. טוב! אתה מסכים, בומלי?"

"בטח שאני מסכים!" קרא בומלי בהתלהבות, "אז קדימה, בוא נצא לדרך!"

"אחת – שתיים – שלוש!" קרא רומלי.

"חכה, חכה, אנחנו צריכים להתחיל בדיוק מאותו מקום," אמר בומלי. "בוא נעמד גב אל גב."

"טוב," אמר רומלי.

אז הם נעמדו גב אל גב, וזה היה מאוד מצחיק.

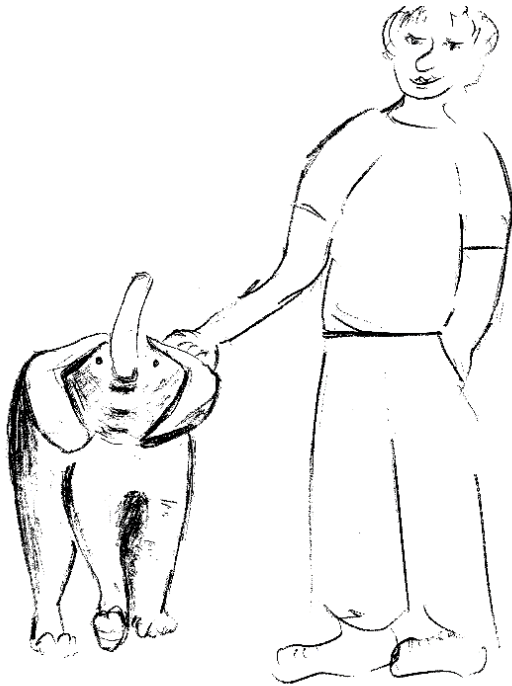
"מוכנים? הכן – צא!" שאג בומלי, ושניהם זנקו והחלט לרוץ בכל כוחם, כל אחד לצד אחר. רומלי רץ מינה, ובומלי רץ שמאלה.

אז רומלי ורץ, ומדי פעם זנק או קפץ קפיצה. הראש שלו הגיע קצת נמוך יותר מגובה ראשי העצים. הוא רץ מהר ככל שהיה יכול והתנשף בקול רם. השמש חממה את ראשו והריצה חממה את לבו.

רומלי הרגיש פתאום מאשר לרוץ ככה, לבדו, לארץ היער האפל. הוא שמח מאוד שהוא לא צריך להפגס אל היער, אפילו שככה הדרך שלו הייתה הרבה יותר ארוכה.

בינתיים רץ בומלי בצד השני של היער. הוא הניף את זרועותיו והניע את מרפקיו, וברקו עלו ונרדו למעלה ולמטה כמו פטישים, ורגליו הלמו פום-פום-פום על האדמה. בהתחלה הוא רץ מאוד מהר – ואחר כך קצת יותר לאט – וכשהוא הגיע בערך לאמצע היער, הוא כבר רץ מאוד לאט. היה לבומלי קשה לרוץ כל כך הרבה וכל כך מהר, והוא ממש התענף. לכן הוא המשיך במין ריצה קטנה כזאת, כמעט כמו ללכת – ואז הוא שמע את הקול המשנה הזה שבקע מן היער. זה נשמע כמו קול של מישהו שהולך ביער והרגלים שלו כבדות מאוד ושוברות ענפים בדרך: פיץ-פיץ, פיץ-פיץ...

בומלי לא רצה לעצור, כי הוא עדין קנה להשיג את רומלי בפתירות, אבל הוא מאוד רצה לראות מיהו היצור שצועד לו ביער ומתקדם לעברו. לכן בומלי בכל זאת עצר. הוא פנה והתקרב אל עצי היער האפל, והסתכל טוב-טוב לתוך היער החשוף.

הקול הלך והתקרב – ואז הוא ראה עין מבריקה באפולית היער – והעין הלכה והתקרבה אליו. העין הייתה הרבה יותר נמוכה ממנו.

בומלי היה סקרן מאוד. הוא הביט והביט, ולאט לאט ראה את צורתו של היצור – בהתחלה בחשף, ואז יותר ויותר באור, עד שהיצור ממש ממש התקרב אליו, ואז ראה בומלי שזה היה... פיל! פיל גדול ושלם!

זה היה פיל די גדול, זה נכון – אבל בשביל בומלי הוא היה די קטן, כי הוא הגיע לו רק עד הבטן, בערך.

בומלי התכופף ולטף את הפיל, והפיל הרים את חדקו והריע – או-הווי! – ובומלי החליט שהוא אומר לו שלום.

"הי, פיל, אתה נחמד מאוד", אמר לו בומלי.

והפיל הריע שוב – או-הווי!

"אני צריך להמשיך לרוץ", נזכר פתאום בומלי, והתחיל לקפץ מרגל אל רגל.

"טוב, אז אני זו", הוא אמר לפיל והתחיל לרוץ יותר מהר.

ואז הפיל התחיל לרוץ אחריו. בומלי צחק. זה היה כל כך נחמד – הפיל רץ אחריו! "בוא, פיל, בוא!" הוא קרא אליו ורץ יותר מהר. "בוא ננסה להשיג ביחד את רומלי – נקנה שהדרך שלו יותר ארצה משלנו."

וכך רצו בומלי והפיל לאורך היער מצדו השמאלי. בומלי ממש התאהב בפיל, הוא היה בשבילו כמו חית נחמד. הפיל רץ לידו ונשף אליו מדי פעם עם החדק שלו.

הם הגיעו לסיבוב שבו היער די נגמר, וצריך לפנות מינה. כאשר בומלי רץ שם מינה כדי להקיף את היער, הוא ראה במרחק את רומלי יושב ומחכה לו.

"אוי, פיל, אנטחנו כבר לא נשיג אותו..." אמר בומלי לפיל תוך כדי ריצה, קצת מאכזב.

"היה נחמד לנצח את רומלי, אבל אני כל כך שמח שאתה אתי, שלא כל כך אכפת לי."

הפיל נענע באזניו הגדולות כדי להראות לבומלי שהוא מסכים אתו, ודוהר הלאה קדימה לצדו.

"בומלי!" קרא רומלי ונופף אליו בידו.

"רומלי!" התנשף בומלי כאשר הגיע אליו, "תראה מי בא אתי!"

"מה – זה פיל?" קרא בומלי, מפתע ביותר.

"נכון, זה פיל אמיתי!" ענה בומלי בגאון.

"אני נצחתי בהתחרות!" הכריז רומלי.

"אני יודע," ענה בומלי, "באמת נצחתי – אבל לי יש פיל אמיתי, והוא נשאר אתי! הוא חבר שלי!"

"מה, הוא לא יכול להיות גם קצת חבר שלי?" שאל רומלי.

"טוב, בסדר, הוא ככל גם להיות קצת חבר שלך,"

התרצה בומלי, "כי הרי אתה החבר הכי טוב שלי, גם ככה..."

